

флангъ на сръбскитѣ войски, гдѣто е била расположена и българската въстанническа чега на дѣда Ивана, и почналь да стрѣля по тѣхъ съ топове и пушки. Но наскоро българскитѣ хѣшпаці се обърнали съ топообразнитѣ си белгийки къмъ него, а и сръбската артилерия го почукнала отъ тукъ отъ тамъ, и той, малко понакривенъ, обралъ си крушитѣ.

Но и Лешяниновото тѣржество не било за дълго. Османъ паша се оттѣглилъ въ Видинската крѣпость, устроилъ се, сформировалъ отъ дивизията си новъ Видински корпусъ, съсрѣдоточилъ го, и по заповѣдь отъ Сердаръ-Екрема упжтилъ се къмъ Зайчаръ. Лешанинъ отстѣпилъ къмъ Зайчаръ, гдѣто подбралъ всичката си армия и на 6-ий Юлий преминалъ пакъ въ настѣпване, ударилъ съ всичкитѣ си сили на Османа при село Велики Изворъ, но билъ отбитъ съ голѣми загуби. Това сражение е рѣководилъ лично самъ Генералъ Черняевъ, подъ управлението на когото бѣше турена тогава и Тимочката армия, но пакъ не можа да се направи нищо на турцитѣ. Въ сѣщото сражение взеха участие и българскитѣ чети на войводитѣ дѣдо Иванъ и Лазаръ Кѣстовъ,*) отъ които послѣдната бѣше съвършено разбита на върха „Връшка-чука“. Отъ тогава на сѣтнѣ Зайчаръ бѣше въ опасностъ и можаше да падне всѣки день.

На Дрина и на Ибаръ сръбитѣ бѣхъ ни на кяръ ни на зараръ.

*) Въ това сражение е падналъ убитъ и Майоръ Кирѣевъ, като началникъ на двѣтѣ български чети.